

Отъ хамбаръ съмъ смитана,
Отъ ношови — стъргана,
На прозорче изстивахъ,
Отъ баба се изкопчихъ,

Отъ дѣдото избѣгахъ,
Зая-Бая надтичахъ,
Кумча Вълча измамихъ...
На Меца ли ще се дамъ?

Пакъ се търколила питката. Изгледала я Мечана.
Рекла си:

— Безъ медъ пита не чини!

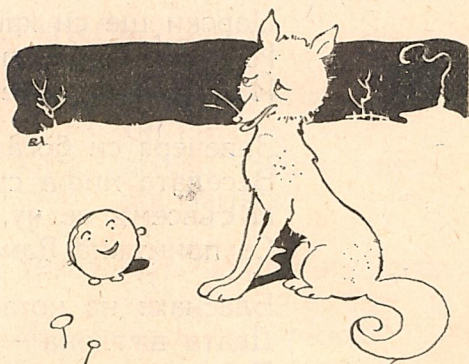
Търкаляла се, търкаляла питката. Насреща ѝ кума
Лиса. Заоблизвала се хитрушата.

— Жива да си, питке! — рекла. — Здрава да си!
Колко си хубавичка!

А питката запѣла:

Отъ хамбаръ съмъ смитана,
Отъ ношови — стъргана,
На прозорче изстивахъ;
Отъ баба се изкопчихъ,

Отъ дѣдото избѣгахъ,
Зая-Бая надтичахъ,
Кумча Вълча измамихъ,
Отървахъ се отъ Меца...
На Лиса ли ще се дамъ?



— Ахъ, колко хубава пѣсничка! — казала Лисана.
— Но слушай, гължбичке! Азъ съмъ стара, не дочувамъ.
Седни ми на муцуната и я изпѣй още веднажъ по-силно.

Качила се питката на лисината муцунка. Запѣла.

— Жива да си, питке, жива да си! Много хубава
пѣсничка! Какъ ми се ще пакъ да я чуя! Ела тука
миличка, на езика ми и я изпѣй още веднажъ! — И прото-
чила езикъ кума Лиса. Глупавата питка скочила на ли-
синия езикъ, а Лиса — лапъ! — сруската я.



МИША ИСТОРИЙКА.

Легнаха си въ кѣщи всички,
И настана тишина.
Само мишитѣ главички
Чакатъ — будни до една.